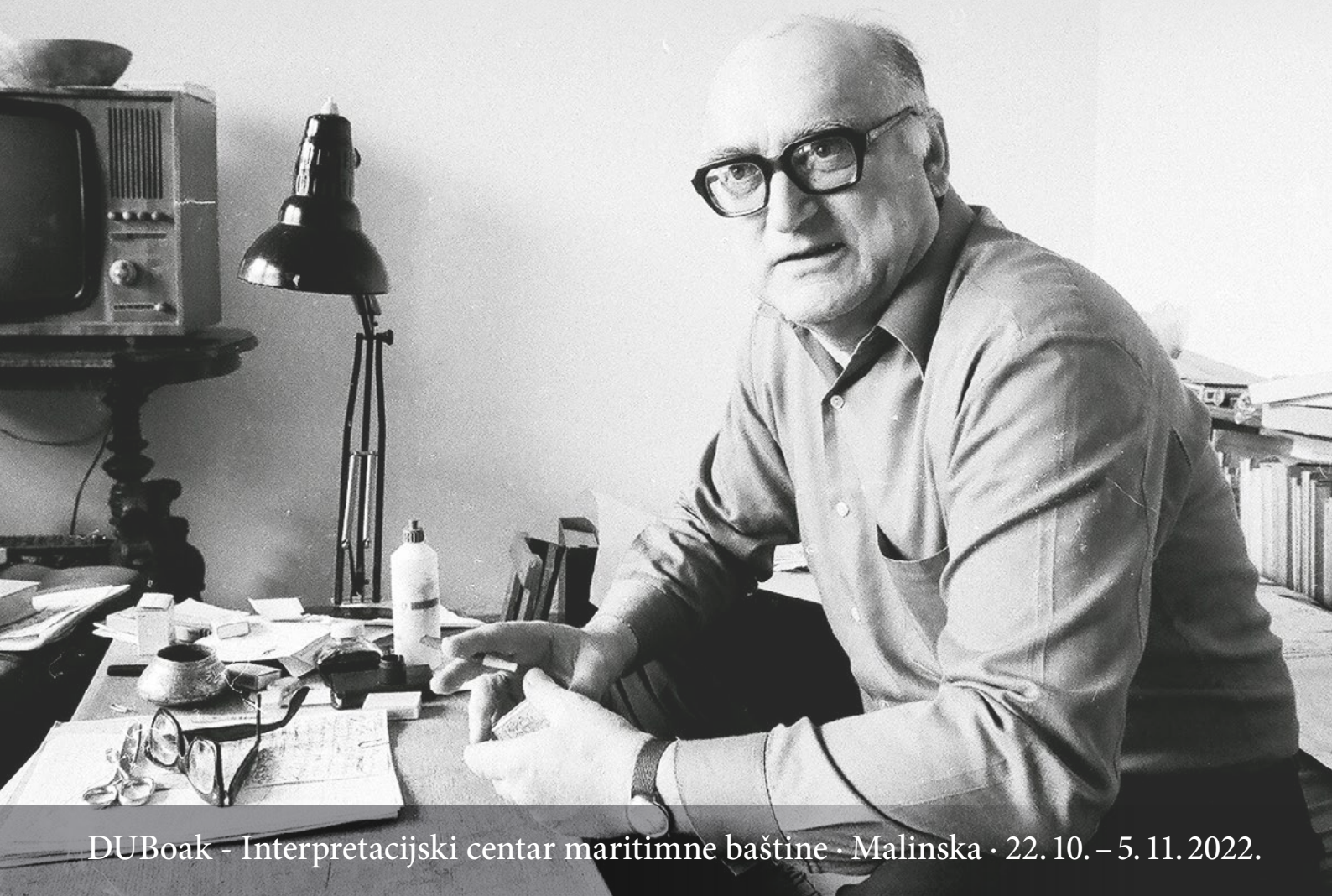

BRANKO KUKURIN

ZA BRANKA FUČIĆA SLOVO TRAŽEĆ

IZLOŽBA FOTOGRAFIJA

DUBoak - Interpretacijski centar maritimne baštine · Malinska · 22. 10. – 5. 11. 2022.

Rodna kuća Branka Fučića, Dubašnica

OD BRANKA ZA BRANKA: POGLED U FOTO-IZLOŽBU BRANKA KUKURINA POSVEĆENU BRANKU FUČIĆU

Malo je pojedinaca u drugoj pol. 20. stoljeća koji su tako snažno obilježili kulturni i znanstveni život Istre, Kvarnera i njegovih otoka, Hrvatskog primorja i Rijeke kao što je to bio Branko Fučić, ugledni hrvatski povjesničar umjetnosti i kulture, stručnjak za srednjovjekovno zidno slikarstvo i hrvatsko glagoljaštvo. I jedno i drugo zaslužio je svojim beskompromisnim radom i velikim znanstvenim postignućima koji su rezultirali—kao *opera magna*—objavom knjige-kataloga *Istarske freske* (1963.) i kapitalnih *Glagoljskih natpisa* (1982.) te koautorstvom u kulturnom *Leksikonu ikonografije, liturgike i simbolike zapadnog kršćanstva* (1979. i naredna izdanja).

Iako je Branko Fučić vrlo rado isticao da je rođen u Dubašnici—tomu treba dodati jedno pojašnjenje. Naime, rođen je 8. rujna 1920. u Bogovićima, jednom od sela Dubašnice, prostora koje se smjestilo na sjeverozapadu otoka Krka. Dubašnica je nekoć bila zasebno selo koje je izumrlo tijekom 18./19. stoljeća. Područje povijesne Dubašnice brojalo je dvadesetak sela raštrkanih od obale do unutrašnjih dijelova otoka. Danas su u svome nazivu i župa i općina zadržale ime Dubašnica kao kolektivno ime koje povezuje sva sela sadašnje župe i veći dio mjestâ općine (Župa sv. Apolinara, biskupa i mučenika—Dubašnica; Općina Malinska—Dubašnica). No, Dubašnice kao sela više nema već, poslužimo se riječima pisca Josipa A. Kraljića (1877.–1948.), ovaj kraj nosi to ime „na uspomenu nekadašnjeg njenog blagostanja i prvih pučana“ (1928.).

Jer, konstatirat će Fučić: „Ambijenti našeg djetinjstva presudni su. Još pamtim staroslavenske liturgijske tekstove koje sam kao žaknić znao naizust. Glagoljsko pismo počeo me učiti ujak moje majke, župnik u Baški. U njega sam upoznao Premudu, Ivšića, Vajsa. Moji su gimnazijski profesori bili Štefanić i Hamm. Kada me je Rittig, osnivač Staroslavenskog instituta, pozvao na suradnju, iz mojih dječaćkih uspomena iskrsla je slika sv. Lucije u Jurandvoru.“

Osim što je, primjerice, idejni autor grba Dubašnice, svoju privrženost rodnome kraju Fučić je znao izreći samo na njemu svojstven način. Bilo je to 22. listopada 1994. na znanstvenom skupu o sedamdesetobjeljetnici rođenja muzikologa i skladatelja prof. Nedjeljka Karabaića (1924.–1958.). Točnije rečeno bilo je to toga dana na sv. misi zadušnici u župnoj crkvi u Bogovićima kada se u „Uvodnoj riječi“ jasno i glasno očitovao kako je prve korake učinio na dubašljanskom tlu te uskliknuo: „Vaš sam srcem i zavičajem jer sam rođen ovdje, među vama, u Dubašnici, tu u Bogovićima, u kući kraj škole—jer sam u Dubašnici otvorio oči i oblikovao sebi prvu sliku svijeta!“ A da je ostao dosljedan sebi i svome kraju više nego simbolički svjedoče njegove riječi vlastoručno zapisane pri kraju života i to ni manje ni više nego u stomatološkoj ordinaciji dr. Antona Žgombića (1946.–2020.) u Malinskoj,

na Pavlovu, 25. siječanj 1999., šest dana prije smrti: „Bodul sam i tako duboko doživljam rodni kraj Dubašnicu i s oduševljenjem živim mog meštra Bodula zubara. Hvala na svemu i njemu i njegovoj ženi. Duboko sam dirnut. Uskoro ću mrtav ležati i[u] predivnom kraju i[u] grobu [na] Svetom Apolinaru“. Nažalost, to se vrlo brzo i dogodilo. „Ako je život simfonija, –govorio je Fučić– ja sada sviram posljednji stavak, a taj je *allegro ma non troppo*.“ „O, moj Bože, sada gol i nejak, nemoćan i sve nemoćniji stojim pod Tvojim zvijezdama koje će se u mojim očima ugasiti kada se opet budem vratio u prah zemaljski i nikada neću doznati da li moje začecije miriše majčinom dušicom, mahovinom, opojnim mirisom sijena ili ozonskom svježinom platna u nekom krevetu.“

Branko Fučić preminuo je 31. siječnja 1999. u Rijeci, a sahranjen je prema vlastitoj želji na starom groblju sv. Apolinara u dubašljanskom polju. Bio je odriješit–neće ni cvijeće ni govor– a na pogreb mi mogu doći „samo oni Dubašljani koji tada čuju zvona sv. Magdalene i sv. Apolinara. I neka samo ta naša zvona objave moju smrt...“. Tako je uvijek bilo u Dubašnici.

* * *

Međutim, od cijele Dubašnice Fučić je najviše bio od Porta. To je činjenica koju treba znati i uvažavati. Kod fratara trećoredca glagoljaša u *mostiru svete Mandalene* kao školarac i student provodio je s obitelji ljetne praznike. Svoja mladenačka razmišljanja Fučić je otkrio upravo ovdje: „Lunjajući ljeti Dubašnicom s prijateljkom Tinom Šabaljom rekao sam: *Znaš, Tino, mene u životu najviše zanimaju ti kamiki, staroslavenski, povijest ovih naših napuštenih crkvice, kamene ploče s glagoljskim natpisima (...)* znam sigurno, bit ću arheolog“. Doduše, nakon mature 1938. prvo se odlučuje za Umjetničku akademiju u Zagrebu–no taj studij prekida i upisuje se 1939. na Mudroslovni fakultet (današnji Filozofski fakultet) Hrvatskog sveučilišta u Zagrebu na kojem stječe diplomu 10. ožujka 1944. iz *Grupe za Povijest umjetnosti i kulture (XXV–dvadeset i pete)*, tj. skupine predmeta–razdio A: *Povijest umjetnosti i kulture s klasičnom arheologijom*; razdio B: *Hrvatska povijest*; i razdio C: *Obća povijest i Talijanski jezik*.

U Portu je nastala i jedna od Fučićevih prvih fotografija (1938.) te brojni crteži. U suradnji s portanskim gvardijanom *padre* Benkom Dujmovićem, fra Anđelko Badurina u samostanu u Portu postaviti će zavičajni muzej/zbirku (1970.), a Branko Fučić glagoljski lapidarij (1990.). Taj otvoreni kameni muzej čine odljevi izabranih hrvatskih glagoljskih epigrafskih spomenika: Plominski natpis, Kninski ulomak, Krčki natpis, Valunska ploča, Bašćanska ploča, Supetarski ulomak, Grdoselski ulomak, Plastovski ulomak, Senjska ploča, Reljef sv. Martina iz Senja, Natpis iz Osora, Kustodija iz Vrha, Kameni držak iz Huma i Kamenica za blagoslovljenu vodu iz Mošćenica. Kroz lapidarij vodi nas zgodno priređena knjižica: *Porat–samostan sv. Marije Magdalene. Glagoljski lapidarij* (1991.). Tako će ovaj *mostir* postati povijesno-kulturna destinacija ovoga dijela otoka Krka, a njegovu će promociju Fučić posebno obogatiti publiciranjem svoje *Gaštronomije grišnoga fra Karla z Dubašnice* (1996.).

No, nije Fučić zaboravio i Malinsku. Spremno se odazvao na predstavljanje knjige Milana Radića (ml.) *Pozdrav iz Malinske–Gruß aus Malinska–Un saluto da Malinska* (1994.) koje se održalo u vje-ronaučnoj dvorani u Bogovićima. Tu je zanimljivo govorio o povijesti svoje Dubašnice, ali isto–iako je planirao–nije nažalost stigao prirediti i publicirati.

Na poziv svoga prijatelja Vinka Barbiša (1924.–1999.), a povod je bila knjižica pod naslovom *Na izvorima Malinske* (1997.) koju je pisac objavio u vlastitoj nakladi, Fučić je napisao „Predgovor“ u kojem nam se otkriva onaj stari, dobro poznati *barba Branko*. Veliku ljubav prema svome rodnom kraju, kao i prema svome prijatelju Barbišu, izrekao je samo onako kako je on to znao: „Dragi Vinko! Dok čitam Tvoj rad o rodnoj Malinskoj žubore u meni vode koje sam u večernjim tišinama slušao iz one kućice povrh Jaza, gdje sam za gimnazijskih dana sa svojim ljetovao. Od tih dana traje i prijateljstvo s Tobom, onim živim i znatiželjnim dječakom koji je tih godina više knjiga od mene pročitao. Šteta što Tvoja mladenačka intelektualna glad nije bila nahranjena odgovarajućim školovanjem. Kako bi tek škola razvila Tvoje talente! No i ovo što sada čitam govori mi što i kako znaš i možeš. Početak Malinske je Jaz i ‘malin’ (mlyn) na izvor–vodi Jaza. Da smo štokavci Malinsku bi zvali ‘Mlinska.’ (...) Tvoj Branko Fučić“.

* * *

Sve prije rečeno, zapisano i izrečeno ima svoju idejnu potku i odraz u fotografijama Branka Kukurina koji je krenuo stazama imenjaka Branka *pridivkom* Fučića.

Naslov izložbe „Za Branka Fučića slovo tražeć“ zgodno je formuliran. Prisjetimo se, prvi *Festschrift* posvećen Fučiću bio je zbornik radova *Slova na dar Branku Fučiću* iz 2009. pod uredništvom Josip Bratulića, a u izdanju *Ex libris* (niz *Biblioteka Terra incognita*) iz Rijeke uglednog našeg antikvara Željka Međimorca. Nakon toga održan je veliki međunarodni znanstveni skup o životu i djelu Branka Fučića u Malinskoj (2009.) pod naslovom „*Az grišni diak Branko pridivkom Fučić*“, te 2011. objavljen istoimeni zbornik radova (ur. Tomislav Galović) u izdanju Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Instituta za povijest umjetnosti, Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Staroslavenskog instituta, Sveučilišne knjižnica Rijeka i Općine Malinska-Dubašnica. Potonje je bilo izravan poticaj da scenarist i redatelj, nažalost nedavno preminuli, Bernardin Modrić (1954.–2021.) snimi dokumentarni film *Az, Branko pridivkom Fučić* (Istra Film, Rijeka, 2016.).

No, Branko Kukurin nije nepoznanica ovome kraju i njegovim ljudima. Još davnih osamdesetih godina 20. stoljeća bio je sudionikom simpozija o vrbničkim glagoljskim misalima te simpozija o Krčkom-Vrbanskom statutu. Godine 1994. referirao je na već spomenutom znanstvenom skupu o N. Karabaiću s temom „Literarno-teorijski aspekti djela Nedjeljka Karabaića s posebnim osvrtom na otok Krk“. Također je participirao na skupu „*Az grišni diak Branko pridivkom Fučić*“ (2009.) izlaga-

njem „Kastav u znanstvenom opusu Branka Fučića“, a 2018. bio je i sudionikom skupa o samostanu sv. Marije franjevacica trećoredaca glagoljaša u Glavotoku: »Mostir svete Marije na Glavi Otoka«: Pet i pol stoljeća duhovnosti, povijesti, kulture i umjetnosti na Krku (druga pol. XV. stoljeća–2018.). Sve u svemu, ovaj *Kastavac pridiivkom Kukurin*–magistar znanosti, umirovljeni stručni suradnik Zavoda za povijesne i društvene znanosti HAZU u Rijeci s Područnom jedinicom u Puli te član Hrvatskog društva likovnih umjetnika Rijeka sa statusom fotografa-umjetnika–zaslužuje našu pažnju i pozornost!

Kao što je Josip Žgaljić u svojoj vrijednoj knjizi *Branko Fučić. Od Dubašnice do Dubašnice* (2001.) predstavio Fučića kao običnog čovjeka i nadasve vjernika kojemu je Crkva i crkva puno u životu bila i značila, te njegov životni put kao znanstvenika od njegovih početničkih dana do visokih akademskih krugova tako nas i ova izložba vodi kroz lokalitete i ambijente koji su obilježili Branka Fučića u stručnom i znanstvenom smislu.

Jednom je zgodom Fučić duhovito opisao svoj prvi pronalazak jedne freske, a bilo je to jedne svibanjske večeri 1947. u Humu, u crkvi sv. Jeronima na groblju: „Grebem ja, grebem po svježe obojenom zidu. Vani kiša dosadno pada, a ja sam u crkvi pored groblja jedino u društvu najboljih ljudi na svijetu, a to su mrtvac...“. Ako ustranu stavimo ocjenu potonjeg, upravo nas ova izložba vodi kroz postaje Fučićeva istraživačkog rada i onog što je našoj kulturi i umjetnosti namrijeo.

Kao što Kukurin nosi oko vrata svoj foto-aparat tako je puno prije njega Fučić svoju *meštiriju prtio na leđima* odnosno snalazio se kako je znao i umio: „Vižitavao sam konobe, šufite, kantune, prah, bišu i paučinu. Meštiriju sam prtio na leđima, bio sam fotograf, mjernik, crtač i gipsar. Nužda me je prisilila da se snalazim i da često improviziram...“.

Glavni motivi Kukurinovih fotografija s pravom su sakralna zdanja. Jer, vrijedi se stoga ponovno prisjetiti Fučićevih riječi: „Male crkvice u kojima je uvijek mračno, hladno i tijesno moje su katedrale, moji Notre-Dami, to su prave riznice, to su moje kancelarije i kabineti. To je prava stvar. Moji su rezervati bile isključivo trošne crkve na grobljima, ruševine na osamama, crkveni tavani puni odloženih stvari, crvotočne biblioteke i arhivi, moji su bili neobični ljudi i još neviđeni pejzaži. Zvali su me sakristanom svih istarskih crkava. To je istina, jer ne znam da li ima neka crkvice u Istri i Hrvatskom primorju ili na otocima u kojoj nisam bio.“

„U Bermu u crkvi Sv. Marije na Škrilinah u prizoru kako sv. Mihovil gazi pobijeđena đavla, nepoznati mu je glagoljaš doviknuo zapisavši: *Udri, Miho!*“–tako će Fučić–a mi večeras na svečanom otvorenju izložbe „Za Branka Fučića slovo tražeć“ možemo samo zaželjati: *Uslikaj Branko da i mi budemo na slici!*

Tomislav Galović

Valunska ploča, Sv. Marija, Valun

Sv. Lucija, Jurandvor

Baščanska ploča, Sv. Lucija, Jurandvor

Sv. Lucija, Jurandvor

Anton s Padove (Kašćerga), Sv. Jeronim, Hum

Anton s Padove (Kašćerga), Sv. Jeronim, Hum

Sv. Jeronim, Hum

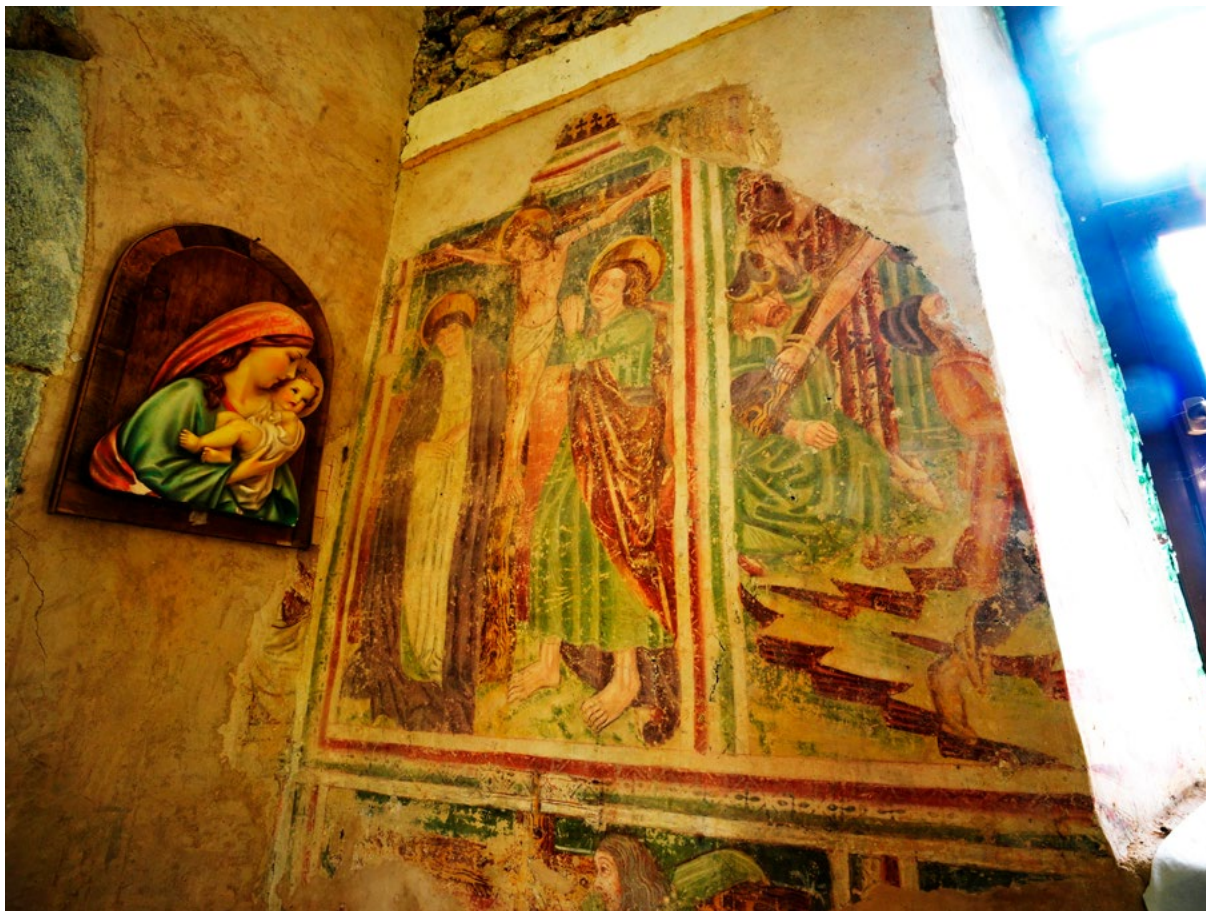
Vincent iz Kastva, Sv. Marija na Škrilinah, Beram

Vincent iz Kastva, Sv. Marija na Škrilinah, Beram

Sv. Helena, Gračišče pri Divači, Slovenija

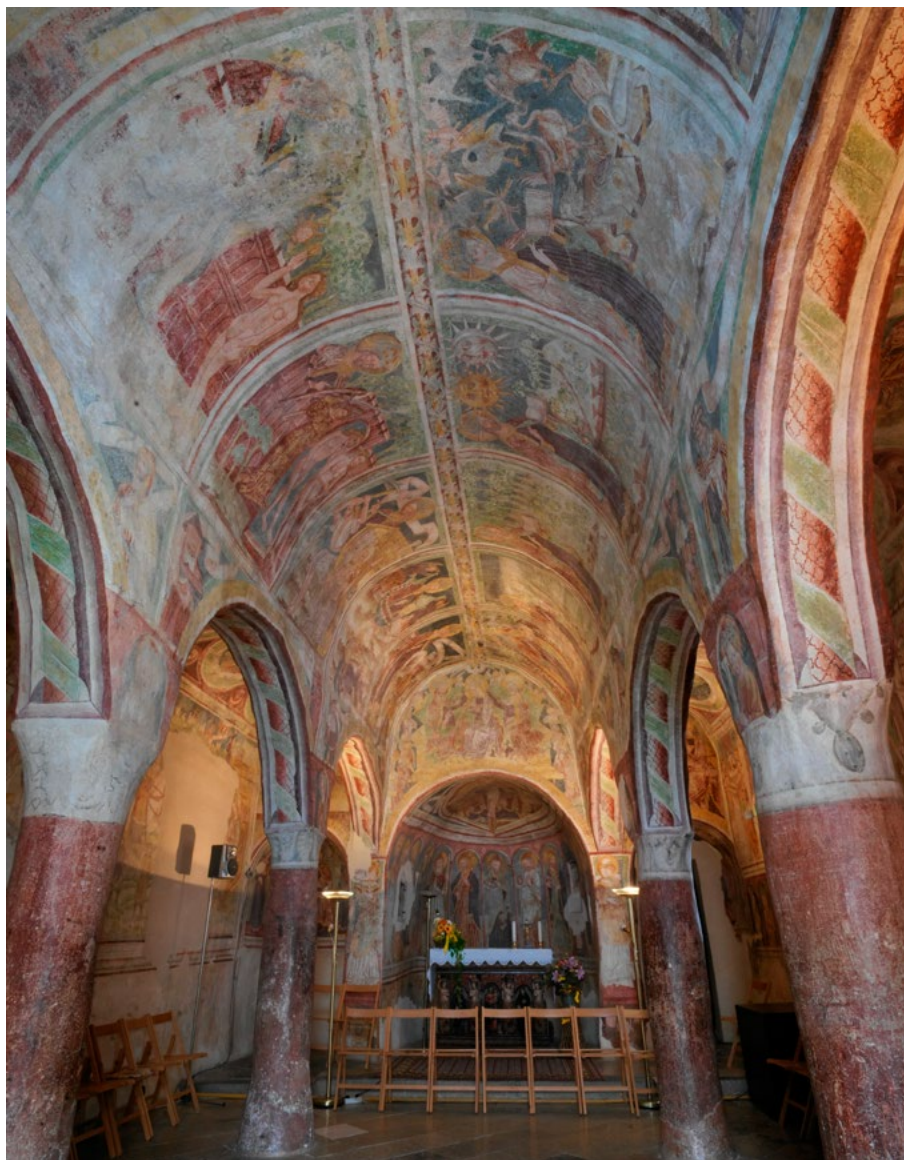
Janez iz Kastva, Sv. Helena, Gračišče pri Divači, Slovenija

Sv. Trojica, Hrastovlje (Slovenija)

Janez iz Kastva, Sv. Trojica, Hrastovlje (Slovenija)

Janez iz Kastva, Sv. Trojica, Hrastovlje (Slovenija)

Plominski natpis, Sv. Juraj, Plomin

KUKURINOV HOMMAGE FUČIĆU

Prije petnaestak godina u Sjedinjenim Državama je objavljena knjiga *Kult amatera* čiji je autor, Andrew Keen, neposredno nakon njena objavljivanja izložen žestokim kritikama. Napali su ga blogeri, youtuberi i wikipedijci jer je relativizirao njihovu vjeru da su s uspostavom digitalne civilizacije preko noći svi oni postali geniji. Ljudski stvor pretvorio se u cybersurfera koji nonšalantno plovi pučinom prividne stvarnosti, umišljajući da je upravo njemu suđeno da pola milenija poslije Kolumba opet otkrije Ameriku. A Keen nije učinio ništa drugo nego upozorio da mogućnosti interneta – i ne samo interneta – potkopavaju istinu, degradiraju talent i stručnost, aktualizirajući usput i etička pitanja. Ukratko, ne protiveći se *a priori* digitalnim čarolijama, Keen je samo ukazao da je u novom teatru demokratizacije čovjek stao pod svjetla pozornice, zanemarujući kriterije. *Wikipediju* može uređivati svatko po vlastitom nahođenju i vlastitim simpatijama, pa je dotični Britanac s američkim domicilom ironično zaključio kako smo umjesto diktature znanja dobili zapravo diktaturu idiota. Sve to ne tiče se Branka Kukurina, unatoč tome što danas svatko ima mobitel, uvjeravajući možda sebe i svoju okolinu da je samim tim i vrstan fotograf.

Nije lako pobrojati što je sve u svojoj profesionalnoj karijeri poduzimao Kukurin. Na zagrebačkom Filozofskom fakultetu diplomirao je studij književnosti, magistrirao je na temu usmenog narodnog teatra na tlu Istre i Hrvatskog primorja, objavljivao je tekstove na filološke, etnografske i srodne teme, radio u Zavodu za povijesne i društvene znanosti HAZU, pisao je i još piše kolumne na kastavskoj čakavštini, nekoliko godina proveo je u produkciji teatra *Ulysses* na Brijunima, a sve to supsumirano je makar posredno na fotografijama izloženim u Interpretacijskom centru maritimne baštine *DUBoak* u Malinskoj.

Evocirajući sjećanje na velikog kunsthistoričara i svog dugogodišnjeg mentora Branka Fučića, Kukurin je pomoću trećeg oka fiksirao Bašćansku ploču, Plominski natpis, fresko-ostavštinu njegovih znamenitih sumješтана Vinceta iz Kastva i Ivana iz Kastva, ucrtavajući u njih svoj vjerodostojni autoportret. Ili autogram, kako hoćete. S dvadesetak fotografija koje prezentiraju bogatstvo istarskih i bodulskih crkvice, on je ponovio itinerar kojim ga je vodio i koji je u svojim knjigama tako sjajno verificirao Fučić.

Možda ništa do te mjere ne legitimira Fučića kao njegovo posljednje počivalište na groblju sv. Apolinara u dubašljanskom polju. Kakav je bio za života, takvim se pokazao i u smrti; tek drveni križ i rahla crvenica prekrivena pustinjским ružama, bez mramora i megalomanskih ukrasa.

Premda povjesničar umjetnosti, arheolog i paleograf sa statusom akademika, u svakodnevnom ophođenju Fučić se nije razlikovao od pučana iz svog lokalnog okoliša. Po tome je bio blizak Mati Baloti, koji je u Vantačićima na Krku našao drugi zavičaj, a kojem je na nadgrobnoj ploči u Raklju upisano da je, osim svih zvanja i titula, bio težak, ribar i mornar.

Takav je bio i Fučić, neponovljiv u znanstvenim pothvatima i velik u identifikaciji sa svojim bodulima i svojim Istrijanima koje je volio istom strašću kojom je istraživao baštinu Istre, Kvarnera i Apsyrtidesa. Takav je u krajnjoj liniji i Kukurin, izgledom nezainteresirani boem i rezignirani rocker, a u srži duboko zagledan u srce užeg i šireg zavičaja, registrirajući svojim *Hasselbladom* i *Canonom* ono što je u njemu najbolje i najdugovječnije. Dok većina namjernika koja obilazi hrvatsko priobalje ne dopire dalje od površine, Kukurin se vraća stoljećima unatrag, ne zato da bi slavio prošlost, nego da bi upozorio na ono što je sadašnje u prošlosti, podsjećajući samim tim da je jadranski i mediteranski krug ishodište europske civilizacije.

U vremenu u kojem je turizam ili komercijalizam postao alibi za sve, pa i za aranžmane koji se u kratkom roku vraćaju kao bumerang, Kukurin upozorava da nas s dalekim prethodnicima vezuje „nesvjesno zajedništvo“ (T.S. Eliot) te da je sadašnjost plodotvorna tek u interakciji s prošlošću. Pomniji promatrač zastat će na kontrastiranju, igrama svjetla i sjene i koječemu drugome, premda se Kukurin ponajprije legitimira kao pjesnik koji se svojim nostalgичnom okom obraća prošlosti ili u krajnjoj konzekvenci vječnosti, šatirajući svoje radove nadnaravnom, gotovo metafizičkom dimenzijom.

Pišući o tajnama fotografije, Susan Sontag je primijetila da sve manje njenih sunarodnjaka posjeduje predmete s patinom, nonine šalice i servise, namještaj i relikvije koje u sebi nose toplinu zaboravljenih generacija i nekadašnjih ljudskih dodira, a koje je u *Devinskim elegijama* glorificirao Rilke. Ono što na individualnoj razini znače dagerotipije, stari albumi i bidermajerske fotelje, na kolektivnoj znače isto tako spomenici i freske koje je snimao Kukurin. Bez Bašćanske ploče, bez Valunskog epigrafa i bez beramskih fresaka možda bismo bili živi, ali isto tako i bezimni. Naši dični prethodnici, svjetovni i crkveni, sugeriraju da čovjek ne može opstati, odnosno da ne može doseći ispunjenje bez odanosti nečemu što nadilazi skučenost njegove privatne osobe. Kukurin je to zarana shvatio kao zavjet, na čemu mu valja jedino čestitati.

Zdravko Zima

ZA BRANKA FUČIĆA SLOVO TRAŽEĆ

Nije uputno oduzimati ili dodavati bilo što najvažnijoj Knjizi zapadnoeuropske civilizacije, a pogotovu komentirati prvu, uopće zapisanu rečenicu na staroslavenskom jeziku - *Od iskona bje slovo...* No, nema toga *slova* kojim bih adekvatno opisao ljudskost, profesionalnost Branka Fučića, pa *slovu* dodah i *imago*. Taj mnogostoljetni, duhovni, sakralni, a i svjetovni imaginarij naših fresko slikara progovara nenapisanim, neizgovorenim *slovima* sve žešće, glasnije, bliješteći u polutama istarskih, primorskih i bodulskih crkvice.

Stoga, ovo nije dokumentaristička izložba, niti rekapitulacija života i djela Branka Fučića, već, duboki, osobni itinerer dugogodišnjega druženja s velikim Znanstvenikom, Učiteljem, Bodulom, Prijateljem, a nadasve Čovjekom. Hodeći godinama zajedničkim zavičajnim prostorima istarskoga, primorskoga, bodulskoga univerzuma, valjalo je svu tu navalu emocija sažeti u dvadesetak fotografija znanih nam prostora, pokušavajući održati dijalog s fresko umjetnicima, glagoljašima, žakanima, dijacima, opatima, njihove poruke smjestiti danas u živi suvremeni kontekst, a ne njihovo djelo gledati samo kao muzejsku vrijednost. Valja ostati skromnim pred hiljadugodišnjom vjerom naših predaka, težaka i ribara, u bolje Danas, u bolje Sutra, nastaviti ju bez suvišnih pitanja. Valja kleknuti pred pragom Svete Lucije, najsvetijega hrvatskog prostora, šutjeti satima zatvorenih očiju u Svetoj Mariji na Škrilinah ili jednostavno bdjeti nad tekstovima Brankovim u tišini mirnih knjižnica.

Opčinio je svojim tekstovima Branko Fučić i nepoznata mu Kastavca, mladoga maturanta vinkovačke Gimnazije, zaljubljenika u glagoljicu i u svoj primorski zavičaj te mu dao, na neviđeno, svekoliku svoju znanstvenu i osobnu podršku. I odonda, uza sve meandre, bjelosvjetske putanje, sublimira se poštovanje, poštivanje prema njemu, prema svima onima koji nas uče voljeti zavičaj, potičući nas da budemo dijelom velikoga svijeta, nit najmanji, nit najveći, da budemo gordo ponosni na sve dobiveno, dobivši ujedno i obvezu da učinimo sve kako bismo darovali sve dobiveno onima koji dolaze.

I mada smo svi jednaki u Janezovu i Vincetovu Plesu, na putu *kud za vazda gre se*, ipak nismo svi jednaki, posebno ne u onome što ostavljamo za sobom. A Branko nam je Fučić otvorio nove plemenite vidike, ostavio nam nove zadatke, bivajući nam i dalje Mentorom.

Ili, jednostavno – i dalje je među nama.

On umrije, / al umro još nije... (M. Dizdar)

B. Kukurin, srpnja 2022.

Grob Branka Fučića, Dubašnica, uz staru crkvu sv. Apolinara

BIOGRAFIJA AUTORA

BRANKO KUKURIN (Koper 1950.), magistar književnosti. Fotografijom se bavi od najranije mladosti. Do sada izlagao na preko šezdeset skupnih i samostalnih izložbi. Svoje fotografije i reportaže objavljivao je u domaćim i inozemnim edicijama, enciklopedijama, zbornicima, promidžbenim turističkim materijalima. U nekadašnjem opatijskom „Kvarner expressu“ osamdesetih godina prošlog stoljeća bio je jedan od glavnih fotografa turističke promidžbe.

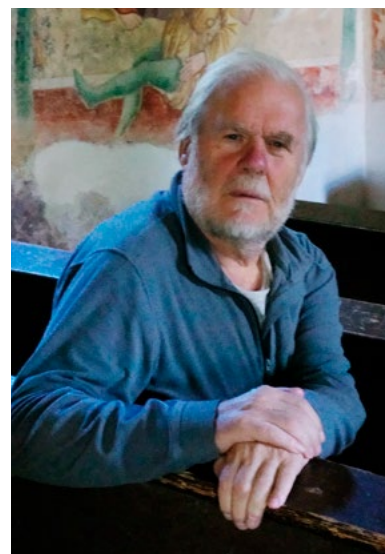
Pet godina radio je kompletnu foto-produkciju Teatra „Ulysis“ na Brijunima i međunarodne likovne kolonije „Iskarnja“ u Slovenskim Konjicama u Sloveniji. U „Zborniku Kastavštine“ i gradskom listu „Glas kastavski“ bio je fotograf i obavljao je dužnost urednika fotografije.

Za vrijeme domovinskog rata uz svoje redovite vojničke zadaće, (1991. – 1992.) fotografski je dokumentirao neprijateljska razaranja hrvatskih kulturnih znamenitosti i tu tematiku u organizaciji Moderne galerije Rijeka izlagao na skupnim izložbama u zemlji i inozemstvu u skupnoj izložbi „Dejavue“.

Obavljivao je gotovo u svim važnijim tiskovinama u bivšoj državi, a izlagao na mnogim skupnim i samostalnim izložbama u zemlji i inozemstvu. Njegove fotografije pohranjenen su u fundusu Muzeja Grada Rijeke.

Glavna tema njegova fotostvaralaštva su zavičajne kulturološke teme, tradicijsko nasljeđe, putopisna, teatarska, turistička i dokumentaristička fotografija.

Član je HDLU Rijeka i Foto kluba Rijeka.

KONTAKT:

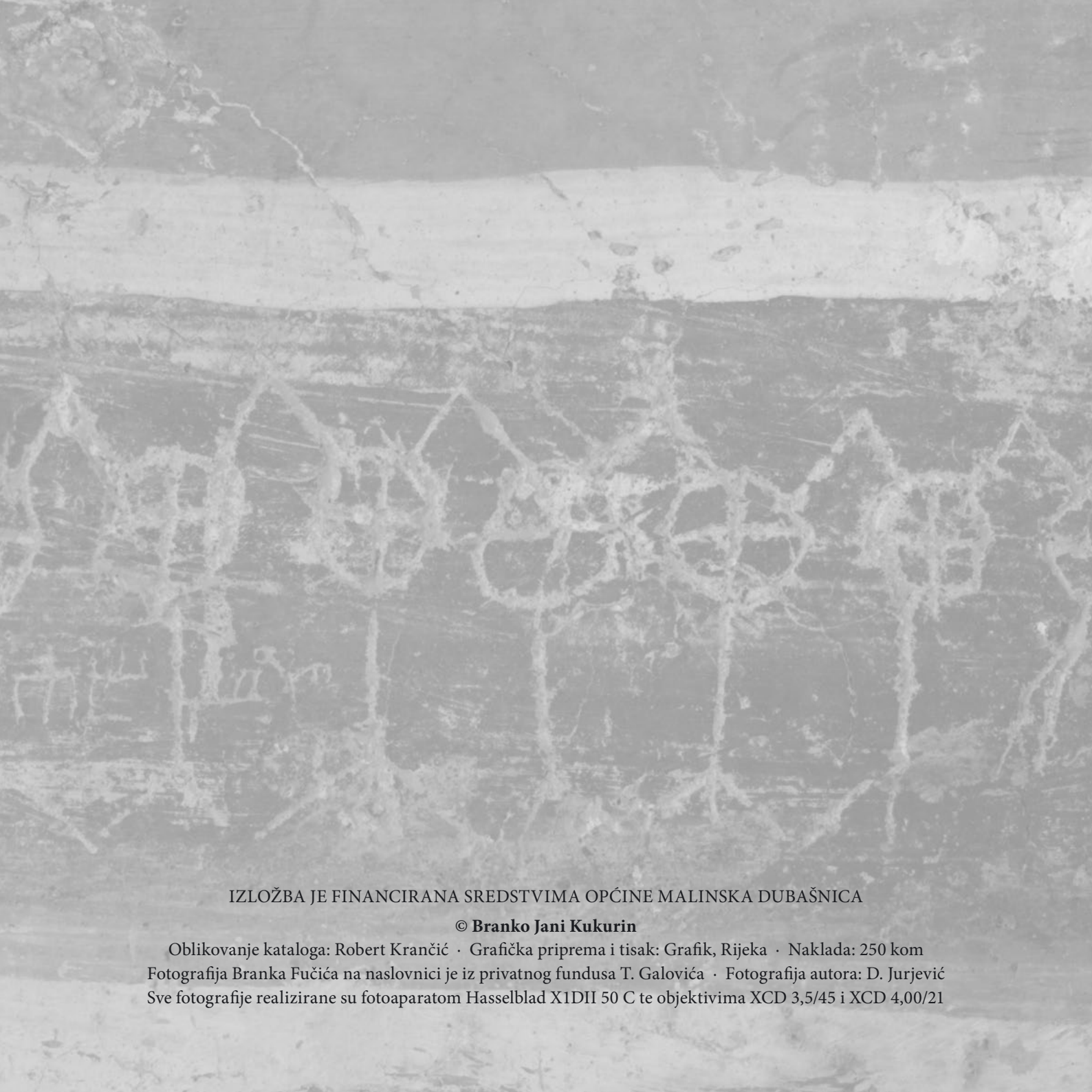
Adresa: 51215 Kastav, Belići 16

Telefon: 098 368 949

E-mail: kukifoto@yahoo.com

On umrije, / al umro još nije...

— M. Dizdar

IZLOŽBA JE FINANCIRANA SREDSTVIMA OPĆINE MALINSKA DUBAŠNICA

© **Branko Jani Kukurin**

Oblikovanje kataloga: Robert Krančić · Grafička priprema i tisak: Grafik, Rijeka · Naklada: 250 kom
Fotografija Branka Fučića na naslovnici je iz privatnog fundusa T. Galovića · Fotografija autora: D. Jurjević
Sve fotografije realizirane su fotoaparatom Hasselblad X1DII 50 C te objektivima XCD 3,5/45 i XCD 4,00/21